

Na nekaterih deloviščih ne gre brez mehanizacije, takrat priskočijo na pomoč vozila iz bogatega strojnega parka. Delo teče hitro in disciplinirano, predvsem pa učinkovito. Njihova delovišča so raztresena po vsem mestu.

GRADBENO
PODJETJE
BEŽIGRAD

Pot, ki vodi samo v uspeh

Prihodnje leto bodo s ponosom na dobre gospodarske rezultate praznovali 30-letnico. Zanimiva usmeritev: oživili bodo poklice, ki izumirajo

Gradbeno podjetje Bežigrad bo prihodnje leto praznovalo pomemben jubilej: 30-letnico obstoja. Po začetnih težavah poznajo le eno pot: pot uspeha, ki vodi strmo navzgor in jim daje upanje tudi na uresničitev načrtov za prihodnost:

tozd Gradbena operativa bo še naprej adaptirala in rekonstruirala industrijske objekte v našem mestu in za Bežigradom deloma obnavljajo tudi stanovanjski sklad;

tozd Servisne dejavnosti z avtoparkom, strojnimi parkom, skladišči, betonarno, maltarno in drugimi delavnicami bo opravljala številne naloge za tozd Gradbena operativa, okrepili pa bodo še dohodkovno povezovanje z drugimi organizacijami združenega dela. Odločili so se tudi za zanimivo razvojno pot: skrbeli bodo za obrti, ki sicer izumirajo, ki pa bodo pri vzdrževanju objektov še naprej pomembne;

delovna skupnost skupnih služb bo nadaljevala s svojim dobro organiziranim delom, ki zajema tudi visok delež avtomatske obdelave podatkov.

Dvesto sedemnajst članov delovne organizacije Gradbenega podjetja Bežigrad je zadovoljnih v svojem delovnem okolju. Skrb za človeka je na prvem mestu. Tudi povprečni osebni dohodek, 7500 dinarjev na zaposlenega je v tej veji med najvišjimi v republiki, standard zaposlenih pa se iz leta v leto viša.

Za prihodnost se ne bojijo; s svojo usmerjenostjo bodo imeli iz leta v leto več dela. Dom in zgradbo uprave so že dvignili za eno nadstropje, v prihodnjem srednjeročnem načrtu pa bodo poleg sedanjega zgradili še en samski dom. Če bo potrebno, bodo lahko tudi na upravni zgradbi dozidali še eno nadstropje. Gradbeno podjetje Bežigrad ima pred seboj jasne cilje, pot poznajo, zato bomo o njihovih uspehih še slišali.

MED DELAVCI GP BEŽIGRAD

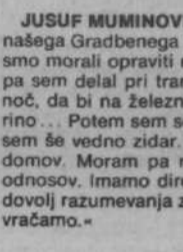
Zaslужek odvisen od našega dela

Skrb za delavca na prvem mestu – Veliko jih je pridobilo kvalifikacije – Visoka zavest in odgovornost zaposlenih

FIKRET MUHAMEDAGIĆ, Cazin: »Tu sem od leta 1970, počutim pa se zelo dobro. Na začetku mi je bilo seveda precej težko, jezik je bil precejšnja pregrada. Od leta 1974, ko sem se vrnil od vojakov, pa veliko delam v ZSMS. Tu je pravzaprav Jugoslavija v malem, zbrani smo z vseh koncev naše domovine in lahko rečem, da se med sabo dobro razumemo, dober pa je tudi naš odnos z vodilnimi delavci. Sem sem prišel kot nekvalificiran delavec, pa so mi omogočili šolanje in tako sem zdaj visoko kvalificiran tesar. Ne samo, da mi je delovna organizacija omogočila obisk šole, tudi plačali so vse. Letos se z Delavsko univerzo Litija spet dogovarjamo za šolo za priučene v vseh strokah, zanjo je veliko zanimanje. Lepo se počutim tukaj.«

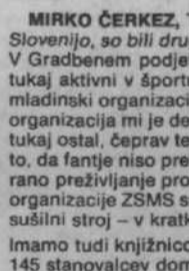
ZARIF PROŠIĆ, Cazin: »Iz Bosne sem odšel pred sedmimi leti in lahko rečem, da mi ni žal. Zaenkrat se zelo dobro počutim, dobro delamo, zadovoljen sem tudi z osebnim dohodkom, saj je višji, kot bi bil doma. Ne vem, kako dolgo bom ostal v Ljubljani, vendar svoje delovne sredine prav gotovo ne bom zamenjal – dokler bom tukaj, bom pri GP Bežigrad. Doma zidam hišo, zdaj je že pod streho. Tukaj je dobro poskrbljeno za nas. V domu spimo po trije oziroma po dva v sobi, hrana je zelo dobra, imamo vrsto športnih in kulturnih prireditev. Le ena stvar je težka: ločen sem od družine, zato me seveda večkrat vleče domov. Tu pa sem našel veliko dobrih tovarišev, tako da se dobro razumemo v domu in pa na delovnem mestu.«

JUSUF MUMINOVIĆ, Bihac: »Tukaj sem že dvajset let; doživel sem velik razvoj našega Gradbenega podjetja Bežigrad. Ko sem prišel, je bilo zares težko, vse delo smo morali opraviti ročno, strojev ni bilo. Živeli smo v skromni baraki; na začetku pa sem delal pri transportu. Spominjam se, kako nas je peterica delala dan in noč, da bi na železniški postaji razložili kamion, saj bi sicer morali plačati ležarino... Potem sem se preselil na gradbišče, kjer je bil zaslužek nekaj boljši; tako sem še vedno zidar. Tu bom ostal, dokler ne grem v pokoj, potem se bom vrnil domov. Moram pa reči, da sem izredno zadovoljen, zlasti zaradi medsebojnih odnosov. Imamo direktorja, kakršnega je težko najti, pa tudi delovodje pokažejo dovolj razumevanja za naše težave, mi pa jim z dobrim in odgovornim delom vse to vračamo.«

MAŠO MUMINOVIĆ, Bihac: »Tudi jaz sem tukaj že 20 let; pred tem sem zamenjal precej delovnih organizacij, vendar sem se ustalil šele v tej delovni sredini. Ko sem prišel, sem bil brez kvalifikacije, zdaj sem visokokvalificiran zidar; takrat smo imeli dva kamiona, traktor s prikolico in naše delovne roke, danes se ponajam s moderno mehanizacijo, večkrat priskočimo s stroji na pomoč tudi večjim delovnim organizacijam s področja gradbeništva. Odnosi pri nas so dobri, vsak se zaveda pomena svojega dela. Imamo celo vrsto majhnih gradbišč, na katerih je nemogoča stalna kontrola, zato je visoka zavest delavcev toliko bolj pomembna. Lahko rečem, da velika večina svoje delo opravlja odgovorno, saj vemo, da je naš zaslužek odvisen od našega dela.«

MIRKO ČERKEZ, Travnik, upravnik samskega doma: »Ko sem leta 1966 prišel v Slovenijo, so bili drugačni časi. Doma ni bilo dela, moral sem na pot za zaslužkom. V Gradbenem podjetju Bežigrad pa so me hitro sprejeli medse. Že takrat so bili tukaj aktivni v športu, štiri leta kasneje pa sem po vrnitvi iz JLA začel z delom v mladinski organizaciji. Vse kar imam, pa tudi kar znam, sem pridobil tukaj, delovna organizacija mi je dejansko drugi dom. Tudi poročil sem se v Sloveniji in tako bom tukaj ostal, čeprav tega ob prihodu v Ljubljani nisem niti mislil. V domu skrbimo za to, da fantje niso prepuščeni sami sebi, poskrbimo za njihovo zabavo, za organizirano preživljanje prostega časa. V domu je vedno topla voda, sobe so čiste, preko organizacije ZSMS smo se dogovorili, da trije skrbijo za pranje perila – imamo tudi sušilni stroj – v kratkem bo v vsakem nadstropju tudi dnevna soba s televizorjem. Imamo tudi knjižnico, ko bomo za praznik predali namenu še novo nadstropje, bo 145 stanovalcev doma prav zares zadovoljnih.«

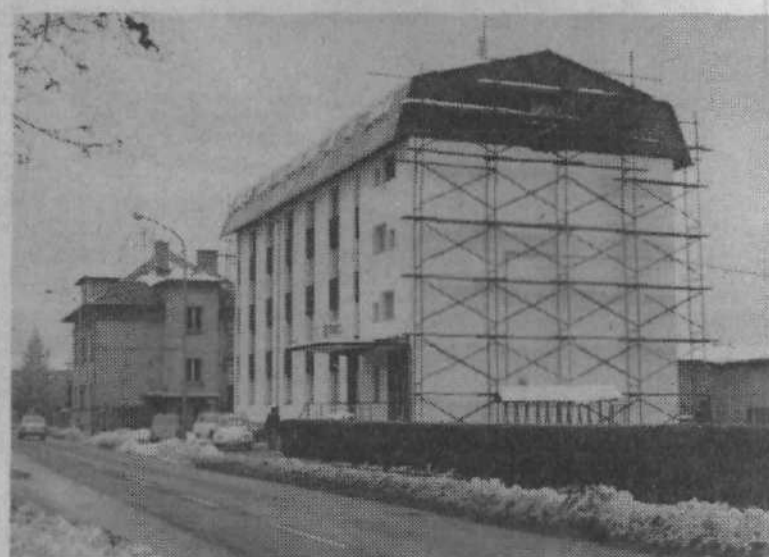
FRANC ŽITNIK, direktor delovne organizacije: »V Gradbenem podjetju Bežigrad sem sprva sodeloval honorarno, leta 1956 sem se zaposlil kot tehnik, kaj kmalu pa sem kot vršilec dolžnosti začel opravljati delo direktorja. Direktor sem postal leta 1961, od takrat pa do danes opravljam to delo neprekinjeno. Ko sem prišel, je bilo podjetje v slabem položaju, sledile so številne kadrovske menjave. Z vztrajnim delom pa smo potem le prišli na zeleno vejo. Vse, kar imamo, smo morali ustvariti sami, z lastnimi sredstvi, saj smo bili takrat na razmeroma slabem glasu, pa nam nihče ni želel priskočiti na pomoč. Zdaj nam gre dobro, predvsem zaradi ljudi, ki svoje delo opravljajo zavestno in odgovorno. Osnova našega dela z ljudmi je delovna enota, v kateri je okrog 20 ljudi, ki jih delovodja pozna do potankosti. Na odnosih v delovni enoti gradimo vse – kadrovske politike, načrtovanje, ugotavljamo dohodek. V delovni enoti usmerjamo miselnost ljudi, medsebojno sodelovanje, skrbimo za človeka in vse to se nam vrača v obliki dobrih poslovnih rezultatov.«

Poslovna stavba GP Bežigrad se ponša z nenavadno »kapo«. Sami so si zamislili način nadzideve, saj sicer temelji ne bi zdržali novega nadstropja, pa so si pomagali z oporniki – zdaj lahko stavbo dvignejo še za eno ali dve nadstropji.

Delavci so razkropljeni po številnih deloviščih, ponekod dela samo po en delavec. Če bi vsakega delavca kontroliral še po en zaposleni, bi ostalo kaj malo dohodka, zato skrbijo za čut odgovornosti vseh zaposlenih. Odraz visoke zavesti delavcev so dobri poslovni rezultati.

Samski dom ob Podmličakovi cesti so dvignili za eno nadstropje in tako pridobili nekaj prepotrebnih ležišč. Otvoritev bo za praznik republike, že zdaj pa zraven sedanjega načrtujejo gradnjo novega doma.